

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 4Tdo/72/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3117012673
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Pavol Farkaš
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:3117012673.1

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martiny Zeleňakovej a JUDr. Juraja Klimenta v trestnej veci obvineného H. O. pre zločin zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 17. januára 2023 v Bratislave, o dovolaní obvineného H. O. proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 8. októbra 2020, sp. zn. 2To/129/2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného H. O. odmieta.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín (ďalej tiež „okresný súd“ alebo „súd prvého stupňa“) z 30. mája 2019, sp. zn. 3T/168/2017 bol obvinený H. O. (ďalej tiež „obvinený“ alebo „dovolateľ“) uznaný za vinného v skutku bode 1/ zo spáchania zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a v skutku v bode 2/ z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

ako príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže zaradený vo funkcii referenta režimu úseku režimovej činnosti oddelenia výkonu trestu Ústavu na výkon trestu odňatia slobody a Ústavu na výkon väzby Ilava dňa 03. októbra 2016 o približne 09.41 hod. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava na Mierovom námestí číslo 1 v Ilave, počas toho ako poškodeného F. D. odvádzal z vychádzkového dvorca do cely, na chodbe I. sektoru bloku A pri výťahu, po tom čo sa poškodený dostal do stavu bezvedomia v dôsledku použitia hmatov, chvatov, úderov a kopou v zmysle § 31 odsek 1 Zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov,

1/ napriek tomu, že už bola zaistená bezpečnosť obžalovaného a druhého príslušníka zboru, proti útokom zo strany poškodeného, a bezprostredne zo strany poškodeného teda nehrozil žiaden útok, alebo nebezpečenstvo, v rozpore so svojimi oprávneniami v zmysle § 6 ods. 1 a § 33 ods. 1 písm. a) zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov opakovane bezvládne ležiaceho poškodeného, nohou kopal stredne veľkou až veľkou silou, do oblasti hlavy, čím mu mohol spôsobiť poškodenie mozgu, pričom mu spôsobil mnohopočetné odreniny temporo-parietálne vpravo a zhoršenie už vzniknutého otrasu mozgu III. stupňa,

2/ následne po použití donucovacích prostriedkov, potom ako obžalovaný zistil, že poškodený je v bezvedomí, v rozpore so svojou dôležitou povinnosťou vyplývajúcou mu z ustanovenia § 44 ods. 1 zákona číslo 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže v znení neskorších predpisov, neposkytol poškodenému prvú pomoc v súlade s požiadavkou lege artis, napriek tomu, že na jej poskytovanie bol vyškolený svojím zamestnávateľom, pretože poškodenému, ktorému zapadol po obrátení na chrbát jazyk nespriechodnil dýchacie cesty zaklonením hlavy tak, aby sa koreň jazyka oddialil, v čoho dôsledku

došlo u poškodeného k asfyxii, ktorá viedla k bdelej kóme z ktorej sa poškodený doposiaľ neprebral, pričom ide o nezvratný stav s následkom trvalého poškodenia funkcie mozgu jej šedej hmoty.

Okresný súd za trestné činy skutkovo vymedzené v bodoch 1 a 2 uložil obvinenému H. O. podľa § 326 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3 a ods. 8, § 41 ods. 2 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň súd prvého stupňa podľa § 61 ods. 2 Trestného zákona (pozn. správne aj navyše podľa ods. 1 citovaného ustanovenia) Trestného zákona, uložil obvinenému H. O. trest zákazu činnosti, spočívajúci v zákaze výkonu funkcie príslušníka v ozbrojenom bezpečnostnom zbere a ozbrojených síl v trvaní 2 (dva) roky. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodeného F. D., nar. XX.XX.XXXX, zastúpeného opatrovníčkou V. D., nar. XX.XX.XXXX s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) uznesením z 8. októbra 2020, sp. zn. 2To/129/2019 (ďalej aj „napadnuté uznesenie/rozhodnutie“), podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti uvedenému uzneseniu krajského súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu JUDr. Radoslava Kačuru, dovolanie vo svoj prospech, podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) písm. i) Trestného poriadku s odôvodnením, že napadnutému rozhodnutiu predchádzalo konanie, v ktorom bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku namietal porušenie princípu kontradiktórnosti konania ako súčasť práva na spravodlivý proces, tak v prípravnom konaní, ako i v konaní pred súdom spočívajúci v prvom rade v tom, že po začatí trestného stíhania vo veci vyšetrovateľ Policajného zboru vykonal výsluch svedkov - príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (zaradení v ÚVTOS a ÚVV v Ilave) a to dňa H. M., Y. O., V. Y., E. F., C. D., Mgr. E. Y., J. L., MUDr. C. L., ako aj svedkov - odsúdených vykonávajúcich trest odňatia slobody v ÚVTOS a ÚVV a to E. L., J. F., J. F. a J. V., bez prítomnosti obvineného. V tejto spojitosti ďalej uviedol, že svedkovia - príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže, v čase začatia trestného stíhania vo veci, neboli oslobodení od povinnosti zachovávať mlčanlivosť, a týmto bol ich výsluch vykonaný nezákonným spôsobom. K porušeniu kontradiktórnosti konania došlo podľa obvineného aj tým, že uznesením zo 14. októbra 2016 (ČVS: ORP-880/1-VYS-TN-2016) bol pribratý znalec z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Ján Kehera za účelom vypracovania znaleckého posudku, avšak predmetné uznesenie obvinenému nebolo doručené, čím mu bolo znemožnené podať voči predmetnému uzneseniu sťažnosť podľa § 142 ods. 3 Trestného poriadku. Obvinený ďalej namietal aj postup vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý vykonával procesné úkony podľa Trestného poriadku v súvislosti s tým, že po vznesení obvinenia bol opätovne vykonaný výsluch len niektorých svedkov - V. Y., E. F., C. D., H. M. a Y. O., pričom svedkovia, ktorí svedčili pred vznesením obvinenia v jeho prospech - Mgr. E. Y., J. L. a najmä JUDr. C. L. neboli vypočutí. Navyše svedkovia Mgr. E. Y. a J. L. neboli vypočutí ani na hlavnom pojednávaní. Ďalej obvinený namietal, že po preštudovaní vyšetrovacieho spisu požiadal o doplnenie dokazovania, a to výsluch riaditeľa ÚVTOS a ÚVV Ilava (za účelom vyjadrenia k získaniu kamerového záznamu 03. októbra 2016), ako aj výsluch svedka J. L. (keďže nebol po vznesení obvinenia opäť vypočutý) a zároveň výsluch znalca z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Ján Kehera, ktorý vypracoval znalecký posudok (podľa obvineného na poklade dôkazov získaných nezákonným spôsobom). Vyšetrovateľ Policajného zboru však návrhu obvineného na doplnenie dokazovania nevyhovel. Týmto postupom vyšetrovateľa Policajného zboru bolo podľa názoru obvineného zásadne porušené jeho právo na obhajobu.

Rovnako namietal aj postup súdu prvého stupňa, ktorý podľa názoru obvineného svojvoľne nevykonal dôkazy, ktoré boli dôležité, významné a rozhodné pre spravodlivé rozhodnutie, a teda sa pri hľadaní pravdy nevydal kráľovskou cestou kontradiktórnej diskusie. V tomto trestnom konaní tak, podľa názoru obvineného, došlo zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ako aj zo strany súdu prvého stupňa k porušeniu zákona, nakoľko súd rozhodoval na základe dôkazov, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom, čím došlo k porušeniu zásady zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností (§ 2 ods. 10 Trestného poriadku) v kognitívnom procese dokazovania.

Uvedenú líniu argumentácie namietal aj vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Podľa obvineného rozhodnutie súdu prvého stupňa je založené na dôkazoch, ktoré boli získané a vykonané nezákonným spôsobom (obrazový záznam z kamerového systému zo dňa 3. októbra 2016; výsluchy niektorých svedkov vykonané pred vznesením obvinenia; znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Ján Kehera), a teda pre účely tohto trestného konania nepoužiteľné, a to ani v prípade, ak ich súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného zákona. Nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov mal podľa názoru obvineného negatívny dopad na jeho práva, a to so zreteľom, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

Napokon vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinený s poukazom na ustanovenia § 326 ods. 1 písm. a), § 326 ods. 3 písm. a), § 14 ods. 1, § 25 ods. 1 Trestného zákona, § 6 ods. 1, § 33 ods. 1 písm. a) Zákona o Zbore väzenskej a justičnej stráže uviedol, že na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa sa vyžaduje, aby sa činu dopustil špeciálny subjekt, t. j. verejný činiteľ, a to jednou z troch taxatívne uvedených foriem konania, pričom z hľadiska zavinenia úmysel páchatel'a okrem konania musí zahŕňať aj úmysel spôsobiť niekomu škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Objektívna stránka tohto trestného činu zahŕňa konanie verejného činiteľa, ktoré spočíva vo vykonávaní svojej právomoci spôsobom odporujúcim zákonu, v prekročení svojej právomoci nesplnení svojej povinnosti, pričom takto musí verejný činiteľ konať v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech. Zákonný znak „v úmysle spôsobiť škodu“ charakterizuje pohnútku konania páchatel'a, ktorá sa musí preukázať. Podľa názoru obvineného, v tomto trestnom konaní nebola preukázaná subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, a to úmysel spôsobiť inému škodu. Zdôraznil, že počas služobného zákroku postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 4/2011 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže a jeho konanie smerom k poškodenému podľa ustanovenia § 25 Trestného zákona vylučuje jeho trestnú zodpovednosť. Z uvedeného dôvodu zastával názor, že v danej veci mal súd aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obvineného).

V podstate na základe vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd v súlade § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil rozsudkom porušenie zákona a zrušil napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa a prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Dovolanie bolo v zmysle § 376 Trestného poriadku zaslané na vyjadrenie ostatným stranám konania, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trenčín (ďalej tiež „prokurátor“), ktorý uviedol, že v prejednávanej trestnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Trestného poriadku. Podľa názoru prokurátora k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je možné pristúpiť až v prípade, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Obvinený H. O. bol však v priebehu celého konania zastúpený obhajcom, ktorý aktívne uplatňoval všetky práva obhajoby. Vo vzťahu k namietanému nesprávnemu procesnému postupu pri získaní alebo vykonávaní dôkazov [dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.] prokurátor uviedol, že prvostupňový súd počas dokazovania vykonal všetky dostupné dôkazy, a to výsluch obvineného H. O., výsluch svedkov - H. M., E. F., C. D. a J. L., ako aj výsluch znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia MUDr. Jána Kehera (ktorý vypracoval vo veci znalecký posudok č. 116/30 zo dňa 17. apríla 2017). Podľa § 271 ods. 2 Trestného poriadku bol obvinený H. O. oboznámený aj s kamerovým záznamom zo dňa 21.11.2016 (pozn. ktorý sa týka dokazovanej skutočnosti) a jeho úradným záznamom. Zároveň postupom podľa § 263 ods. 1 Trestného poriadku bola prečítaná svedecká výpoveď opatrovníčky poškodeného V. D., ako aj svedkov Y. O., V. R., Mgr. E. Y., MUDr. C. L., E. L., J. F., J. F. a J. V.. Podľa § 268 ods. 2 Trestného poriadku bol obvinený oboznámený so znaleckým posudkom, ktorý vypracoval Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru Slovenskej republiky, odbor prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie sp. zn. ČES:PPZ-KEU-KE-EXP201613329 z 18. apríla 2017, ako aj znaleckým posudkom č. 79/2017 z 31. októbra 2017, vypracovaný znalcom z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí, klinická psychológia dospelých PhDr. Andrejom Benkovičom. Ďalej prokurátor uviedol, že v súlade s ustanovením § 269 Trestného poriadku bol obvinený oboznámený aj so všetkými listinnými dôkazmi. V nadväznosti na uvedené nesúhlasil s tvrdením obvineného, že jeho odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch, ktoré boli získané alebo vykonané nezákonne. Prokurátor

rovnako ani pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nevzhladol splnenie podmienky na jeho uplatnenie. V tejto súvislosti uviedol, že špecifikácia „údajného“ nezákonného dokazovania v priebehu konania v dovolaní absentuje. Odsúdený de facto opakovane tvrdí skutočnosti prezentované v rámci obhajoby v prvostupňovom a v odvolacom konaní. Opakovane namieta skutkové okolnosti a spôsob hodnotenia dôkazov súdmi. Podľa názoru prokurátora dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nenapĺňa ani tvrdenie obvineného, že vykonaným dokazovaním nebola preukázaná objektívna a subjektívna stránka trestných činov. Prokurátor preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného H. O. podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol, pretože dôvody dovolania nie sú preukázané.

Vyjadrenie prokurátora bolo doručené obvinenému a jeho obhajcovi (I. ÚS 355/2015), títo však možnosť zaujať k nemu stanovisko nevyužili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 377 Trestného poriadku] pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, pretože je zrejme, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Dovolací súd poznamenáva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované v Zbierke stanovisk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod číslom 57/2007].

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017, 5Tdo/7/2020).

Z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu je jedným zo základných charakteristík spravodlivého procesu a je potrebné ho chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Tento dôvod môže byť naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné (teda nie akékoľvek, resp. nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu zakladá daný dovolací dôvod). V danej spojitosti najvyšší súd zdôrazňuje, že pod zásadným porušením práva na

obhajobu možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo, resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok tohto konania. Pri posudzovaní, či bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne okolnosti prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako i vo vzájomných súvislostiach.

V kontexte uvedeného takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného H. O. zásadným spôsobom, a teda k takej skutočnosti, ktorá znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Obvinený vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku argumentoval tým, že bolo porušené jeho právo na obhajobu v súvislosti s kontradiktórnosťou konania, tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie, čím došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, najmä v spojitosti s výsluchmi svedkov, procesnými úkonmi prokurátora Policajného zboru, ako aj nevykonaním ním navrhovaných dôkazov v priebehu trestného konania, čo malo spôsobiť, že skutkový stav nebol zistený objektívne.

Podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného. Ak bolo uznesenie o vznesení obvinenia oznámené jeho vyhlásením, je policajt povinný vydať obvinenému rovnopis tohto uznesenia bez meškania.

K citovanému ustanoveniu najvyšší súd pripomína, že inštitút vznesenia obvinenia je dôležitým procesným úkonom, nakoľko ním začína trestné stíhanie konkrétnej osoby za konkrétny skutok vykazujúci znaky trestného činu. Od momentu vznesenia obvinenia do trestného stíhania vstupuje ďalší subjekt - obvinený, svojimi procesnými právami a povinnosťami disponujúci vplyvom na priebeh konania.

Z prvej vety § 206 ods. 1 Trestného poriadku vyplýva, že k záveru o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou je potrebný vyšší stupeň pravdepodobnosti, podložený konkrétnymi zistenými skutočnosťami. Inak povedané, hoci v danom procesnom štádiu nie je nevyhnutné, aby trestná činnosť bola spoľahlivo preukázaná v miere potrebnej na podanie obžaloby, či návrhu na schválenie dohody o vine a treste, pre vznesenie obvinenia nepostačuje len nejasné podozrenie z trestnej činnosti, ktoré nie je žiadnym spôsobom verifikované konkrétnymi hodnovernými skutočnosťami. Treba mať na zreteli, že predčasným vznesením obvinenia by mohlo prísť k vážnemu zásahu do práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby, označenej ako obvinenej (mutatis mutandis rozsudok najvyššieho súdu z 27. marca 2018, sp. zn. 2 Tdo 64/2017).

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne (ďalej len „vyšetrovateľ Policajného zboru“) ČVS: OPR-880/1-VYS-TN-2016, zo 6. októbra 2016, bolo postupom podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 Trestného zákona. Aby orgány činné v trestnom konaní mohli vzniesť obvinenie voči konkrétnej osobe v súlade so zákonnými kritériami podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (po prijatí dostatočne odôvodneného záveru, že sa konkrétna osoba sa dopustila inkriminovanej trestnej činnosti), bolo potrebné vo veci najprv vykonať obhliadku miesta činu, vyhodnotiť zabezpečený kamerový záznam, vykonať výsluch svedkov H. O., H. M. (v tom čase podozrivých osôb), ako aj svedkov - príslušníkov ZVJS, ktorý vykonávali službu spoločne s podozrivými, a to Y. O., V. Y., E. F., C. D., Mgr. E. Y., J. L., MUDr. C. L., ako aj výsluch svedkov - odsúdených, ktorí boli spoločne s poškodeným pred incidentom na vychádzke, a to E. L., J. F., J. F. a J. V. a zároveň postupom podľa § 142 Trestného poriadku pribrať do konania znalca z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Jána Keheru, za účelom vypracovania znaleckého posudku, aby bolo možné bez ďalšieho vyvodit' záver, že skutok, ako je popísaný v skutkovej vete uznesenia o začatí trestného stíhania, spáchala konkrétna osoba. Doplnenie dokazovania v danom rozsahu bolo vo veci nanajvýš potrebné aj s ohľadom na závažnosť stíhanej trestnej činnosti.

S ohľadom na vyššie uvedené nemožno vyvodit' záver, že výsluchy svedkov, ak k nim došlo po začatí trestného stíhania vo veci, ale pred vznesením obvinenia, t. j. v dobe, v ktorej obvinený nemohol realizovať svoje právo na obhajobu (lebo formálne ešte neexistoval), majú len z tohto dôvodu charakter nezákonného dôkazu (dôkazu získaného nezákonným spôsobom). V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že pred vznesením obvinenia výsluchy svedkov slúžia najmä na to, aby sa zistila osoba páchatel'a trestného činu, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, pričom nie každý výsluch svedka je právne relevantný na účely ďalšieho trestného konania. Orgány činné v trestnom konaní však musia dbať na to, aby sa zákonne získaný dôkaz nestal dôkazom absolútne neúčinným, ale naopak, aby bol procesne použiteľný v konaní pred súdom. Preto námietky obvineného týkajúce sa porušenia práva na obhajobu v súvislosti s tým, že v čase začatia trestného stíhania vo veci nebol prítomný pri výsluchoch ďalších 12 svedkov, ako aj skutočnosť, že mu v tom čase nebolo doručené uznesenie o pribratí znalca (lebo formálne ešte neexistoval ako obvinený), dovolací súd vyhodnotil ako nedôvodné.

Možno však súhlasiť s dovolateľom v tom, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však takýto stav nenastal, pretože najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru o ochrane ľudských práva a slobôd. Prvostupňový súd v rozsudku na str. 9 jasne, dostatočne a procesne správne vysvetlil nadbytočnosť opakovania navrhnutých výsluchov a vykonania ďalších dôkazov.

Pre úplnosť Najvyšší súd dodáva odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré je predmetom opravného prieskumu. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

Pokiaľ ide o uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejmé a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne, alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri k tomu Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holandsku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumom odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister

spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania, najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov. Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacieho konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.), aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolanie aplikovať iba v prípadoch, ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa nesprávneho procesného postupu pri získaní alebo vykonávaní dôkazu - obrazového záznamu z kamerového systému z 3. októbra 2016 najvyšší súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorý sa s týmito námietkami obvineného náležite vysporiadal (str. 9 až 10) pričom dospel k záveru, že obrazový záznam z kamerového systému zo dňa 3. októbra 2016 bol vykonaný v súlade so zákonom a získaný zákonným a transparentným spôsobom, bez vykázania známkov neprípustnej manipulácie s ním. Uvedený záver vyplýva aj zo správy oprávnenej osoby, ktorá zabezpečila obrazový záznam z kamerového systému z 3. októbra 2016 (č. I. 580), ktorý je súčasťou vyšetrovacieho spisu. V kontexte uvedeného dovolací súd námietku obvineného vyhodnotil ako nedôvodnú.

Obvinený taktiež namietal, že znalecký posudok vypracovaný znalcom z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie súdne lekárstvo MUDr. Jánom Keherom bol vypracovaný na podklade dôkazov získaných nezákonným spôsobom. K tejto námietke obvineného dovolací považuje za potrebné uviesť nasledovné: Najvyšší súd nemá dôvod spochybňovať závery znaleckého posudku, ktoré zrozumiteľne a bez relevantných pochybností preukazujú rozsah poranení o poškodeného F. D. a jasný mechanizmus ich vzniku a to vzťahu k obojm skutkom pod bodmi 1/ a 2/. Z uvedeného dôvodu neobstoja námietky obvineného, že na uvedený znalecký posudok nie je možné prihliadať, pretože znalec v jeho písomnom vyhotovení vychádzal údajne z nezákonne získaných dôkazov - obrazového záznamu z kamerového systému z 3. októbra 2016 a z výpovedí svedkov príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorí v tom čase ešte neboli oslobodení od povinnosti zachovávať mlčanlivosť.

Pokiaľ ide o námietku, že výpovede príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže sú procesne nepoužiteľné, pretože v procesnom postavení svedka v čase začatia trestného stíhania, neboli oslobodení od povinnosti zachovávať mlčanlivosť, preto sú ich výpovede nezákonné, a teda bol uznaný za vinného na základe dôkazov, ktoré boli súdom vykonané nezákonným spôsobom, dovolací súd k tejto námietke považuje za potrebné uviesť, že v predmetnej veci boli príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorí zabezpečovali stráženie odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody vypočúvaní k priebehu incidentu, ktorý sa stal dňa 03. októbra 2016 o približne 09.41 hod. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava, z dôvodu potreby objasnenia relevantných skutočností, keďže v tom čase vykonávali služobnú činnosť. V takýchto prípadoch možno príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže, ktorí zabezpečovali stráženie odsúdených vo výkone trestu odňatia slobody vypočúť ako svedkov bez oslobodenia od mlčanlivosti. Ich výsluchy sa týkali okolností súvisiacich s vyšetrovaním podozrenia na spáchanie trestnej činnosti v podmienkach výkonu trestu odňatia slobody, pri ktorých nebolo potrebné uvádzať podrobnosti napríklad o spôsobe zabezpečovania ostrahy odsúdených alebo iné podobné skutočnosti, ktoré by podliehali povinnosti zachovávať mlčanlivosť v súvislosti s plnením špecifických úloh pracovníkov ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Ich výsluchy sa týkali len priebehu konfliktu, ku ktorému došlo medzi odsúdeným a príslušníkmi zboru väzenskej a justičnej stráže a okolnosťami s ním súvisiacimi. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na závery súdnej judikatúry, z ktorej vyplýva, že k zbaveniu mlčanlivosti svedka v trestnom konaní podľa osobitných predpisov (v danom prípade zákona č. č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže), nedochádza vo vzťahu ku konkrétnemu procesnému úkonu trestného konania (napr. k výsluchu), ale k účasti dotknutej osoby na úkonoch trestného konania v rozsahu, ktorý ustanovuje osobitný predpis (R 127/2012). Na základe uvedeného najvyšší súd nemohol prihliadnuť ani na túto námietku obvineného.

Pre úplnosť najvyšší súd považuje za potrebné uviesť, že aj napriek uvedenému, boli príslušníci Zboru väzenskej a justičnej stráže postupom podľa § 67 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej stráže oslobodení od povinnosti zachovávať mlčanlivosť (č. I. 37 spisu). V predmetnej veci tieto výsluchy boli následne vykonané kontradiktórne, keďže po vznesení obvinenia obhajcoví obvineného bola prítomnosť pri týchto úkonov reálne umožnená. Obhajca obvineného bol o výsluchu svedkov, ktorý sa konal dňa 3. augusta 2017, a to V. Y., E. F., C. D., dňa 4. augusta 2017 H. M., dňa 15. augusta 2017 Y. O. (č. I. 11, č. I. 93 vyšetrovacieho spisu) upovedomený. Uvedené výpovede preto boli procesne použiteľné aj pre ďalšie štádiá konania.

Ako posledný uplatnil obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravdla pôjde o prísnejšie skutkovú podstatu). Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia je potom nesprávna aplikácia určitého ustanovenia hmotnoprávnej povahy.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Inak povedané, vo vzťahu k skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa [primerane pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/7/2018 z 03. septembra 2018 (publikované v Zbierke pod číslom 96/2018)].

Pokiaľ obvinený v nadväznosti na svoje individuálne námietky podotkol, že skutkový stav nebol zistený do takej miery, aby o ňom nejestvovali dôvodné pochybnosti v zmysle zásady v pochybnostiach v prospech (in dubio pro reo), tak k tomu najvyšší súd uvádza, že aj námietka týkajúca sa nepoužitia uvedenej zásady je vo svojej podstate založená na spochybňovaní procesu hodnotenia dôkazov vrátane skutkových zistení, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy, a preto s výnimkou ministerského dovolania podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku nepredstavuje účinne uplatniteľnú námietku v dovolacom konaní.

Pre lepšie pochopenie, zásada in dubio pro reo vyplýva z princípu prezumpcie nevinoty, ktorého materiálne ukotvenie nachádzame v čl. 40 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, resp. v čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a význam ktorého sa v trestnoprávnej legislatíve premietol v § 2 ods. 4 Trestného poriadku. Keďže povaha uvedenej zásady je výlučne procesná, námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Najvyšší súd v tomto smere s ohľadom na námietky obvineného vo vzťahu k nesprávnej kvalifikácii skutku podotýka, že popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako zločinu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1

písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona (v skutku v bode 1/) a z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1, ods. 2 písm. a) s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona (v skutku v bode 2/). Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutkov 1/ a 2/ zahrnuté a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených trestných činov.

Vo vzťahu k námietke obvineného týkajúcej sa nepreukázania subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu, je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže napĺňať ani poukaz na to, či bola alebo nebola v konaní preukázaná subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchateľa k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak, ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia (R 3/2011).

Pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že zistenie a konštatovanie naplnenia, či nenaplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu (úmyselnej formy zavinenia ako na to poukazuje dovolateľ) patrí medzi okolnosti podliehajúce normám procesného práva a vykonáva sa v rámci dokazovania tak, ako to predpokladá ustanovenie § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku: „V trestnom konaní treba dokázať, najmä či sa stal skutok a či má znaky trestného činu“.

Vzhľadom k tomu, že zákaz vyjadrený ustanovením § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku pre dovolací súd - nemožnosť skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku - je výslovný, jednoznačný a kategorický, najvyšší súd nemôže preskúmať, či bola, alebo nebola naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty trestného činu (jeden zo znakov skutkovej podstaty trestného činu). Ak by sa tak stalo, najvyšší súd by neprípustne zasahoval do priebehu dokazovania, jeho opätovným prehodnocovaním a iným hodnotením skutkových zistení, ako to učinili sudy nižších stupňov. Preto (rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku) najvyšší súd uzatvára, že ani táto námietka obvineného H. O. a s tým súvisiace jeho argumenty nenapĺňajú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Na podklade uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že v prípade dovolania obvineného nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) písm. i) Trestného poriadku a z toho dôvodu jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Toto uznesenie boli prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.